

Георги Константинов

Шапка с перо

Таткото на Данчо беше ловец. Като всички истински ловци, той си имаше пушка-двуцевка, кожен патрондаш, куче от благородна английска порода и – най-важното – зелена шапка с перо. Именно от тази шапка се пазеха всички диви птици, зайци и лисици в гората – още щом я видеха отдалече.

И така силно се плашеха, и така бързо бягаха, че нито куршум, нито куче английска порода можеше да ги стигне.

Затова всяка неделна вечер Данчовият татко се връщаше с необикновен лов – донасяше чанта, издута от гъби-печурки, боровинки и лешници.

– Тези гъби – казваше той – набрах точно там, където изскочи един заек. Гръмнах по него и отидох да го търся, но вместо заек намерих цяла поляна с печурки. Тъкмо ги събрах и ги сложих в чантата – чувам, че кучето лае пред един храст. Вдигнах пушката и що да видя – то не било храст, а лешниково дърво, отрупано от лешници. Я да си набера лешници, си казах, заекът няма да ми избяга. И тъкмо напълних чантата с едри лешници...

– Видя боровинките – засмиваше се Данчовата майка, като нареждаше печурките в тигана.

Смееше се и Данчо. Смееше се със сини от боровинките зъби, но не му беше много весело на сърцето.

Утре пак нямаше да може да се похвали пред децата, че татко му е донесъл заек или лисица.

Един ден, когато в къщи нямаше никого, Данчо реши да отиде сам на лов.

Вярно, че татковата пушка и коженият патрондаш бяха заключени в синия шкаф, а кучето, както винаги, бе изпратено в една кошница при дядо му, за да тича на воля в лозето.

Но шапката с перо беше тук.

Данчо я свали от закачалката и я нахлупи. Тя му беше малко широчка, но все пак се крепеше на щръкналите Данчови уши, без да падне. Момченцето се погледна в огледалото, рече си: „Това е друго нещо!“, взе своята пушка, която имаше тапичка, вързана с конец за цевта, и излезе.

Близко до техния дом се зеленееше гъста гора. По-точно – това беше просторен парк. В празник неговите алеи се препълваха от смях и гълчавя. Но сега не беше празник, алеите бяха пусти и безмълвни, а дърветата сънно мигаха с листата си.

Данчо стисна здраво пушката и влезе в гората.

Клоните над главата му удивено зашумяха: „Я, ловец!“ Данчо се усмихна гордо, намести шапката на главата си така, че да вижда по-добре, и се запровира в гъсталака. Знаеше, че горските животни обичат да се крият в тъмни и непристъпни места.

И не се излъга. Не беше направил и няколко крачки, когато пред очите му се появи малко бяло зайче.

Данчо бързо вдигна пушката и „па-а-м!“ изпрати в него точен куршум.

Но зайчето подскочи, като че ли нищо не е станало, побягна и се спря до съседния храст.

„Май не се уплаши много, помисли Данчо, но този път няма да му се размине!“

Приблужи към храста дебнешком, като се криеше зад дебелите дървета, и отново натисна спусъка.

„Па-а-м!“ – изгърмя тапичката.

Но зайчето и този път остана здраво и читаво. Само че сега то отскочи много по-далече – до голямото дърво. Клекна там и зачака.

„Аха, разбра вече с кого имаш работа!“ – рече си Данчо, намести шапката, която все му падаше пред очите, и пристъпи напред. Но още не бе гръмнал, и зайчето бързо смени мястото си. Сега надничаше зад една висока перуника, каквито в парка имаше много.

Данчо се ядоса. Това не беше лов – приличаше на играта „иш-миш, ти жумиш“.

„Па-а-м!“ – изгърмя пушката... Зайчето рипна весело и застана пак до голямото дърво.

„Па-а-м!“ – зайчето скочи в храстите.

„Па-а-м!“...

След този изстрел тапичката се откъсна от конеца, излетя нагоре и се изгуби между клоните на дърветата.

– Край. Свършиха ми се патроните... – каза тъжно Данчо, свали шапката от главата си и седна на тревата, усетил истинска ловна умора. – Като че ли нищо не успях да направя... Но все пак успях да изплаша този проклет заек!

– Ами! – обади се някой.

Данчо трепна. Изви глава по посока на гласа и се учуди – зайчето приближаваше към него.

– Здравей, момченце!

– Здравей... – отвърна тихо Данчо.

Зайчето подскочи весело:

– Нагърмя ли се?

Момченцето се намръщи. Не му се отговаряше на такъв въпрос.

Помълча малко и попита:

– А ти кой си? Изглеждаш ми някак особено.

– Особено?... Може би. Аз съм слънчевото зайче. Цял ден да стреляш, не можеш да ме застреляш.

– Значи, такава била работата... – рече удивено момченцето.

Но се сети нещо:

– Не мога, защото пушката ми е едноцевка. Я да беше с две цеви, щеше да видиш ти.

– Ех, ти, момченце! Нали ти казах: аз съм слънчевото зайче. Цялото съм направено от светлина. А светлината никой не може да убие. Дори с най-хубавата пушка. А твоята пушка е детска играчка – с нея ти никому не можеш да сториш зло, защото гърми с тапичка.

– Вече е без тапичка. Избяга някъде тапичката... Скъса конеца и избяга – каза омърлушено момченцето.

– Аз знам къде е изчезнала тапичката – усмихна се дяволито слънчевото зайче и изтича до високата перуника. – Ето я! Вземи я!

След това зайчето подскочи и извика:

– Е хайде, момченце! Аз си тръгвам, защото вече свечерява. Довиждане!

– Довиждане... – отвърна развълнувано момченцето. Искаше да каже още нещо, но вече нямаше на кого.

Втурна се към перуниката и си прибра тапичката.

После сложи пушката през рамо, нахлупи татковата шапка чак до ушите и затича към дома, където вече се чуваше гласът на майка му:

– Дан-чо-о! Дан-чо-о! Прибирай се-е-е!

Данчо тичаше към този глас и съвсем не забелязваше, че зелената ловджийска шапка, която подскачаше на главата му, е вече без перо.

То трепкаше закачено на един немирнен клон – точно на онова място, където Данчо видя за първи път слънчевото зайче.

Наскоро случайно минах оттам и намерих перото.

Взех го... И с него написах тази приказка.

КРАЙ

© Георги Константинов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9197>]